

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 22ας Απριλίου 2021 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Τελωνειακή ένωση – Κανονισμός (ΕΕ) 952/2013 – Άρθρο 211, παράγραφος 6 – Άδεια για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή ορισμένων προϊόντων χάλυβα με προσανατολισμένους κόκκους για ηλεκτρικές εφαρμογές – Κίνδυνος να επηρεαστούν αρνητικά τα ουσιαστικά συμφέροντα των παραγωγών της Ένωσης – Εξέταση των οικονομικών όρων – Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2015/2447 – Άρθρο 259 – Συμπεράσματα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους – Άρθρο 263 ΣΛΕΕ – Πράξη μη δεκτική προσφυγής»

Στην υπόθεση C-572/18 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2018,

thyssenkrupp Electrical Steel GmbH, με έδρα το Gelsenkirchen (Γερμανία),

thyssenkrupp Electrical Steel Ugo, με έδρα το Isbergues (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τους M. Günes και L. Heinisch, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Brakeland και την F. Clotuche-Duvieusart,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο τμήματος, N. Piçarra (εισηγητή), D. Šnáby, S. Rodin και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Hogan

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η thyssenkrupp Electrical Steel GmbH και η thyssenkrupp Electrical Steel Ugo ζήτησαν την αναίρεση της διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 2ας Ιουλίου 2018, thyssenkrupp Electrical Steel και thyssenkrupp Electrical Steel Ugo κατά Επιτροπής (T-577/17, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2018:411), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση των συμπερασμάτων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που περιλαμβάνονταν στα πρακτικά της έκτης συνεδρίασης του τμήματος «Ειδικά καθεστώτα εκτός της διαμετακόμισης» της ομάδας τελωνειακών εμπειρογνομώνων, της 2ας Μαΐου 2017, με τα οποία κρίθηκε ότι δεν υφίστατο κίνδυνος να επηρεαστούν αρνητικά τα ουσιώδη συμφέροντα των παραγωγών της Ευρωπαϊκής Ένωσης από άδεια, την οποία ζήτησε η Euro-Mit Staal BV (στο εξής: EMS), για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή ορισμένων προϊόντων χάλυβα με προσανατολισμένους κόκκους για ηλεκτρικές εφαρμογές.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 2913/92

- 2 Τα άρθρα 130 έως 136 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ 2000, L 311, σ. 17) (στο εξής: κανονισμός 2913/92), αφορούσαν το καθεστώς μεταποίησης υπό τελωνειακό έλεγχο.
- 3 Το άρθρο 130 του κανονισμού 2913/92 όριζε τα εξής:
«Το καθεστώς της μεταποίησης υπό τελωνειακό έλεγχο επιτρέπει την επεξεργασία, στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, μη κοινοτικών εμπορευμάτων, προκειμένου να υποβληθούν αυτά σε εργασίες που μεταβάλλουν το είδος ή την κατάστασή τους, χωρίς να υπόκεινται στους εισαγωγικούς δασμούς ή σε μέτρα εμπορικής πολιτικής, και τη θέση των προϊόντων που προκύπτουν από τις εν λόγω εργασίες σε ελεύθερη κυκλοφορία αφού καταβληθούν οι αναλογούντες εισαγωγικοί δασμοί. Τα προϊόντα αυτά ονομάζονται μεταποιημένα προϊόντα.»
- 4 Το άρθρο 132 του κανονισμού αυτού όριζε τα εξής:
«Η άδεια μεταποίησης υπό τελωνειακό έλεγχο χορηγείται μετά από αίτηση του προσώπου που πραγματοποιεί ή για λογαριασμό του οποίου πραγματοποιείται η μεταποίηση.»

5 Το άρθρο 133 του εν λόγω κανονισμού προέβλεπε τα εξής:

«Η άδεια χορηγείται μόνο:

[...]

ε) στην περίπτωση που πληρούνται οι αναγκαίοι όροι ώστε το καθεστώς αυτό να μπορεί να συμβάλει στην δημιουργία ή τη διατήρηση δραστηριότητας μεταποίησης εμπορευμάτων στην Κοινότητα, χωρίς να θίγονται τα ουσιώδη συμφέροντα των κοινοτικών παραγωγών παρόμοιων εμπορευμάτων (οικονομικοί όροι). Οι περιπτώσεις κατά τις οποίες θεωρείται ότι πληρούνται οι οικονομικοί όροι, μπορούν να καθορίζονται με τη διαδικασία της επιτροπής.»

6 Σύμφωνα με τα άρθρα 247 έως 249 του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή επικουρείτο από επιτροπή.

7 Ο κανονισμός 2913/92 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 450/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (εκσυγχρονισμένος τελωνειακός κώδικας) (ΕΕ 2008, L 145, σ. 1), ο οποίος καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 952/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Οκτωβρίου 2013, για τη θέσπιση του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 2013, L 269, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας).

Ο κανονισμός 2454/93

8 Το άρθρο 502, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 993/2001 της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 2001 (ΕΕ 2001, L 141, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός 2454/93), προέβλεπε τα εξής:

«Με εξαίρεση τις περιπτώσεις κατά τις οποίες θεωρείται ότι δεν πληρούνται οι οικονομικοί όροι σύμφωνα με τα κεφάλαια 3, 4 ή 6, η άδεια μπορεί να χορηγείται χωρίς εξέταση των οικονομικών όρων από τις τελωνειακές αρχές.»

9 Το άρθρο 503 του κανονισμού αυτού όριζε τα εξής:

«Εξέταση των οικονομικών όρων με τη συμμετοχή της Επιτροπής μπορεί να πραγματοποιηθεί:

α) εάν οι ενδιαφερόμενες τελωνειακές αρχές επιθυμούν τη διενέργεια διαβουλεύσεων πριν ή μετά την έκδοση άδειας·

β) εάν άλλη τελωνειακή διοίκηση διατυπώνει αντιρρήσεις όσον αφορά εκδοθείσα άδεια·

γ) με πρωτοβουλία της Επιτροπής.»

10 Το άρθρο 504, παράγραφοι 1 και 4, του εν λόγω κανονισμού όριζε τα εξής:

«1. Όταν αρχίζει διαδικασία εξέτασης σύμφωνα με το άρθρο 503, η υπόθεση διαβιβάζεται στην Επιτροπή. Ο φάκελος περιλαμβάνει τα αποτελέσματα της ήδη διενεργηθείσας εξέτασης.

[...]

4. Τα συμπεράσματα της επιτροπής λαμβάνονται υπόψη από τις ενδιαφερόμενες τελωνειακές αρχές και από κάθε άλλη τελωνειακή αρχή που χειρίζεται παρόμοιες άδειες ή αιτήσεις αδειών.»

- 11 Ο κανονισμός 2454/93 καταργήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/481 της Επιτροπής, της 1ης Απριλίου 2016 (ΕΕ 2016, L 87, σ. 24).

Ο τελωνειακός κώδικας

- 12 Το άρθρο 5 του τελωνειακού κώδικα, με τίτλο «Ορισμοί», ορίζει στο σημείο 39 ότι ως «απόφαση», για τους σκοπούς του κώδικα αυτού, νοείται «κάθε πράξη των τελωνειακών αρχών που αφορά την τελωνειακή νομοθεσία και ρυθμίζει μια συγκεκριμένη υπόθεση και η οποία παράγει έννομα αποτελέσματα για τα εμπλεκόμενα πρόσωπα».

- 13 Το άρθρο 22 του κώδικα αυτού, με τίτλο «Αποφάσεις που εκδίδονται μετά από αίτηση», ορίζει τα εξής:

«1. Όταν ένα πρόσωπο υποβάλλει αίτηση απόφασης σχετικά με την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας, το πρόσωπο αυτό παρέχει όλες τις πληροφορίες που απαιτούνται από τις αρμόδιες τελωνειακές αρχές για να μπορέσουν να λάβουν την απόφαση.

[...]

2. Οι τελωνειακές αρχές, χωρίς καθυστέρηση και το αργότερο 30 ημέρες από την παραλαβή της αίτησης απόφασης, επαληθεύουν αν πληρούνται οι όροι αποδοχής της αίτησης.

Σε περίπτωση που οι τελωνειακές αρχές κρίνουν ότι η αίτηση περιέχει όλες τις πληροφορίες που απαιτούνται για να μπορέσουν να λάβουν την απόφαση, κοινοποιούν την αποδοχή της στον αιτούντα εντός της περιόδου που ορίζεται στο πρώτο εδάφιο.

3. Οι αρμόδιες αρχές λαμβάνουν απόφαση σύμφωνα με την παράγραφο 1 και ενημερώνουν τον αιτούντα χωρίς καθυστέρηση και το αργότερο εντός 120 ημερών από την ημερομηνία αποδοχής της αίτησης, εκτός εάν ορίζεται άλλως.

[...]

6. Πριν από τη λήψη απόφασης που θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά τον αιτούντα, οι τελωνειακές αρχές κοινοποιούν, στον αιτούντα, τους λόγους στους οποίους προτίθενται να βασίσουν την απόφασή τους και του παρέχουν τη δυνατότητα να εκφράσει τη γνώμη του, εντός περιόδου που καθορίζεται από την ημερομηνία κατά την οποία λαμβάνει ή θεωρείται ότι λαμβάνει γνώση της κοινοποίησης. Μετά τη λήξη της εν λόγω περιόδου, ο αιτών ενημερώνεται με τον κατάλληλο τρόπο σχετικά με την απόφαση.

[...]

7. Απόφαση η οποία επηρεάζει αρνητικά τον αιτούντα πρέπει να είναι δεόντως αιτιολογημένη και να αναφέρει τη δυνατότητα άσκησης προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο [44].»

- 14 Το άρθρο 44 του εν λόγω κώδικα, με τίτλο «Δικαίωμα προσφυγής», ορίζει στις παραγράφους του 1 και 3 τα εξής:

«1. Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα να προσφεύγει κατά οποιασδήποτε απόφασης λαμβάνεται από τις τελωνειακές αρχές σχετικά με την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας και το αφορά άμεσα και ατομικά.

Κάθε πρόσωπο το οποίο υποβάλλει αίτηση για έκδοση απόφασης στην αρμόδια τελωνειακή αρχή χωρίς να επιτυγχάνει την έκδοση απόφασης εντός της προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 22 παράγραφος [3] έχει επίσης δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή.

[...]

3. Η προσφυγή πρέπει να ασκείται στο κράτος μέλος στο οποίο ελήφθη η απόφαση ή υπεβλήθη η αίτηση για την έκδοσή της.»

- 15 Το άρθρο 211 του ίδιου κώδικα προβλέπει τα εξής:

«1. Απαιτείται άδεια από τις τελωνειακές αρχές για τα ακόλουθα:

α) την εφαρμογή καθεστώτος τελειοποίησης προς επανεξαγωγή [...]

[...].

4. Εκτός αν άλλως προβλέπεται και επιπλέον των περιπτώσεων της παραγράφου 3, η άδεια που αναφέρεται στην παράγραφο 1 χορηγείται μόνο όταν πληρούνται όλες οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) οι τελωνειακές αρχές είναι σε θέση να ασκήσουν τελωνειακή επιτήρηση χωρίς να υποχρεωθούν να θεσπίσουν διοικητικές ρυθμίσεις δυσανάλογες προς τις υφιστάμενες οικονομικές ανάγκες,

β) δεν θίγονται τα ουσιώδη συμφέροντα των ενωσιακών παραγωγών από άδεια υπαγωγής στο καθεστώς τελειοποίησης (οικονομικοί όροι).

5. Τα ουσιώδη συμφέροντα των ενωσιακών παραγωγών θεωρείται ότι δεν επηρεάζονται αρνητικά, σύμφωνα με την παράγραφο 4 στοιχείο β), εκτός εάν υπάρχουν αποδείξεις για το αντίθετο ή εάν οι οικονομικοί όροι θεωρείται ότι έχουν πληρωθεί.

6. Όταν υπάρχουν αποδείξεις ότι μάλλον επηρεάζονται αρνητικά τα ουσιώδη συμφέροντα των ενωσιακών παραγωγών, πραγματοποιείται εξέταση των οικονομικών όρων σε επίπεδο Ένωσης.»

- 16 Το άρθρο 213 του τελωνειακού κώδικα, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανάθεση εκτελεστικών αρμοδιοτήτων», προβλέπει στο πρώτο εδάφιο τα εξής:

«Η Επιτροπή ορίζει με εκτελεστικές πράξεις τους διαδικαστικούς κανόνες σχετικά με την εξέταση των οικονομικών όρων που αναφέρονται στο άρθρο 211 παράγραφος 6.»

Ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός

- 17 Το άρθρο 166 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2015/2446 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 2015, για τη συμπλήρωση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 952/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, όσον αφορά λεπτομερείς κανόνες σχετικούς με ορισμένες από τις διατάξεις του ενωσιακού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 2015, L 343, σ. 1, στο εξής: κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός), θεσπίζει στην παράγραφο 1 τον γενικό κανόνα ότι η προϋπόθεση του άρθρου 211, παράγραφος 4, στοιχείο β', του κώδικα δεν ισχύει όσον αφορά τις άδειες για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή, προβλέποντας παράλληλα τρεις εξαιρέσεις από τον κανόνα αυτόν.

Ο εκτελεστικός κανονισμός

- 18 Το άρθρο 259 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/2447 της Επιτροπής, της 24ης Νοεμβρίου 2015, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 952/2013 (ΕΕ 2015, L 343, σ. 558, στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός), το οποίο φέρει τον τίτλο «Εξέταση των οικονομικών όρων», έχει ως εξής:

«1. Εάν, μετά από αίτηση για την έκδοση άδειας που αναφέρεται στο άρθρο 211 παράγραφος 1 στοιχείο α) του κώδικα, απαιτείται εξέταση των οικονομικών όρων σύμφωνα με το άρθρο 211 παράγραφος 6 του κώδικα, η τελωνειακή διοίκηση της τελωνειακής αρχής που είναι αρμόδια για τη λήψη απόφασης επί της αίτησης διαβιβάζει τον φάκελο στην Επιτροπή, χωρίς καθυστέρηση, ζητώντας την εν λόγω εξέταση.

[...]

4. Η Επιτροπή συγκροτεί ομάδα εμπειρογνομόνων, η οποία απαρτίζεται από αντιπροσώπους των κρατών μελών και παρέχει γνωμοδότηση στην Επιτροπή σχετικά με το κατά πόσον πληρούνται ή όχι οι οικονομικοί όροι.

5. Το συμπέρασμα το οποίο συνάγεται σχετικά με τους οικονομικούς όρους λαμβάνεται υπόψη από την αρμόδια τελωνειακή αρχή και από κάθε άλλη τελωνειακή αρχή που εξετάζει παρόμοιες αιτήσεις ή άδειες.

Στο συμπέρασμα το οποίο συνάγεται σχετικά με τους οικονομικούς όρους είναι δυνατό να διευκρινίζεται ότι η υπό εξέταση περίπτωση είναι μοναδική και, συνεπώς, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως προηγούμενο για άλλες αιτήσεις ή άδειες.

[...]»

Η απόφαση C(2016) 3301 final

- 19 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως της Επιτροπής, της 30ής Μαΐου 2016, για τη θέσπιση οριζόντιων κανόνων σχετικά με τη δημιουργία και τη λειτουργία των ομάδων εμπειρογνομόνων της Επιτροπής [C(2016) 3301 final], προβλέπει ότι οι ομάδες αυτές παρέχουν συμβουλές και εμπειρογνωμοσύνη στην Επιτροπή όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την εφαρμογή της νομοθεσίας καθώς και τον συντονισμό και τη συνεργασία με τα κράτη μέλη. Κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως αυτής, η θητεία μιας ομάδας εμπειρογνομόνων πρέπει να ορίζεται με σαφήνεια και τα καθήκοντά της να προσδιορίζονται όσο το δυνατόν ακριβέστερα.

- 20 Η ομάδα εμπειρογνομόνων για τελωνειακά θέματα συστάθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 259, παράγραφος 4, του εκτελεστικού κανονισμού και υπόκειται στους οριζόντιους κανόνες που μνημονεύονται στην προηγούμενη σκέψη. Ο ρόλος της ομάδας αυτής συνίσταται, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο ζ', των «όρων αναφοράς» που υιοθετήθηκαν στις 3 Μαΐου 2016 [Ares(2016) 2109319], στην παροχή συμβουλών προς την Επιτροπή και τις υπηρεσίες της όσον αφορά την εξέταση του αν συντρέχουν οι οικονομικοί όροι.

Ιστορικό της διαφοράς

- 21 Το ιστορικό της διαφοράς παρατίθεται στις σκέψεις 1 έως 8 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και μπορεί, για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, να συνοψισθεί ως εξής.
- 22 Στις 21 Φεβρουαρίου 2017 η EMS υπέβαλε στην ολλανδική τελωνειακή αρχή, σύμφωνα με το άρθρο 211, παράγραφος 1, στοιχείο α', του τελωνειακού κώδικα, αίτηση για άδεια τελειοποίησης προς επανεξαγωγή για ορισμένα προϊόντα χάλυβα με προσανατολισμένους κόκκους για ηλεκτρικές εφαρμογές καταγωγής Ιαπωνίας.
- 23 Στις 27 Φεβρουαρίου 2017 η ως άνω αρχή διαβίβασε, δυνάμει του άρθρου 259, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, τον φάκελο στην Επιτροπή, ζητώντας της να προβεί στην εξέταση των οικονομικών όρων.
- 24 Στις 2 Μαΐου 2017, επ' ευκαιρία της έκτης συνεδρίασης της ομάδας εμπειρογνομόνων για τελωνειακά θέματα, τμήμα «Ειδικά καθεστώτα εκτός της διαμετακόμισης», το ζήτημα των οικονομικών όρων αποτέλεσε αντικείμενο συζητήσεως και, εν συνεχεία, θετικής ψηφοφορίας. Βάσει των ανωτέρω, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πληρούνταν οι οικονομικοί όροι για τη χορήγηση άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή (στο εξής: επίδικα συμπεράσματα).
- 25 Την ίδια ημέρα, η ολλανδική τελωνειακή αρχή χορήγησε στην EMS την άδεια για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή, για την περίοδο από τις 2 Μαΐου 2017 έως την 1η Μαΐου 2020.
- 26 Στις 12 Ιουλίου 2017 οι αναιρεσείουσες υπέβαλαν, ενώπιον της ως άνω αρχής, ενστάσεις κατά της χορηγήσεως της εν λόγω άδειας στην EMS.
- 27 Με τις από 11 Δεκεμβρίου 2017 προκαταρκτικές αποφάσεις της επί των ενστάσεων αυτών, η ολλανδική τελωνειακή αρχή αποφάνθηκε ότι «ήταν υποχρεωμένη» (verplicht) να χορηγήσει τη ζητηθείσα άδεια, διότι όφειλε «να λάβει υπόψη [τα επίδικα συμπεράσματα]».

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 28 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Αυγούστου 2017, οι αναιρεσείουσες άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των επίδικων συμπερασμάτων.
- 29 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Νοεμβρίου 2017, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, δυνάμει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, υποστηρίζοντας ότι δεν υφίστατο πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, επικουρικώς, ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορούσε άμεσα και ατομικά τις προσφεύγουσες, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

- 30 Αποφαινόμενο επί της ενστάσεως απαραδέκτου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα επίδικα συμπεράσματα δεν συνιστούσαν πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, ως εκ τούτου, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, χωρίς να αποφανθεί επί του ζητήματος του άμεσου και ατομικού επηρεασμού των αναιρεσειουσών, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη

- 31 Οι αναιρεσειούσες ζητούν από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·
 - να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·
 - να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για τη συνέχιση της δίκης και την εξέταση της ουσίας της υποθέσεως, και
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.
- 32 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσεως ως αβάσιμη και
 - να καταδικάσει τις αναιρεσειούσες στα δικαστικά έξοδα.
- 33 Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 2019, thyssenkrupp Electrical Steel και thyssenkrupp Electrical Steel Ugo κατά Επιτροπής (C-572/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:188), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση παρεμβάσεως της EMS προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, με την αιτιολογία ότι η EMS δεν είχε συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς.

Επί της αιτήσεως αναίρεσεως

- 34 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναίρεσεως, οι αναιρεσειούσες προβάλλουν πέντε λόγους αναίρεσεως. Ο πρώτος λόγος αναίρεσεως στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε ότι ούτε ο τελωνειακός κώδικας ούτε ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός ή ο εκτελεστικός κανονισμός παρέχουν στην Επιτροπή την εξουσία να εκδίδει αποφάσεις οι οποίες δεσμεύουν τις εθνικές αρχές στο πλαίσιο των διαδικασιών χορήγησης άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή. Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε ότι ο ρόλος της Επιτροπής στο πλαίσιο της εξέτασης των οικονομικών όρων έχει αμιγώς διαδικαστικό χαρακτήρα. Ο τρίτος λόγος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε ότι η απόφαση της 11ης Μαΐου 2006, Friesland Coberco Dairy Foods (C-11/05, στο εξής: απόφαση Friesland Coberco, EU:C:2006:312), είναι νομικώς δεσμευτική για την ερμηνεία του άρθρου 259, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού. Ο τέταρτος λόγος αναίρεσεως στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον δεν έλαβε υπόψη, ως απόδειξη του δεσμευτικού χαρακτήρα των επίδικων συμπερασμάτων, το έγγραφο με τίτλο «Διοικητική πρακτική σχετικά με την εξέταση των οικονομικών όρων σύμφωνα με το άρθρο 211, παράγραφος 6, του [τελωνειακού κώδικα] και το άρθρο 259 του [εκτελεστικού κανονισμού]» (Administrative practice regarding the examination

of the economic conditions in accordance with Articles 211(6) [Union Customs Code (UCC)] and 259 [UCC Implementing Act (IA UCC)], της 5ης Αυγούστου 2016 [Ares(2016) 4155451, στο εξής: διοικητική ρύθμιση]. Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον δεν δέχθηκε ότι τα επίδικα συμπεράσματα αφορούσαν τις αναιρεσείουσες άμεσα και ατομικά.

- 35 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή, χωρίς να προβάλει τυπικώς ένσταση απαραδέκτου, επισήμανε ότι, σε περίπτωση που οι αναιρεσείουσες δεν είχαν κινήσει ένδικες διαδικασίες κατά της απορρίψεως, από την ολλανδική τελωνιακή αρχή, των ενστάσεων τους κατά της άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή η οποία είχε χορηγηθεί στην EMS, η άδεια αυτή θα είχε καταστεί οριστική, οπότε δεν θα δικαιολογούσαν έννομο συμφέρον για την άσκηση αναιρέσεως.
- 36 Εντούτοις οι αναιρεσείουσες, με το υπόμνημά τους απαντήσεως, επιβεβαίωσαν ότι είχαν κινήσει τέτοιες διαδικασίες ενώπιον των ολλανδικών δικαστηρίων, γεγονός το οποίο παραδέχθηκε και η Επιτροπή με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως.
- 37 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της Επιτροπής που στηρίζονται στη μη απόδειξη εννόμου συμφέροντος για την άσκηση αναιρέσεως.

Επί του πρώτου, του δευτέρου και του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Με τους ανωτέρω λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι πρέπει να εξεταστούν από κοινού δεδομένης της συνάφειάς τους, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στο πλαίσιο της εκ μέρους του εκτιμήσεως σχετικά με το αν τα επίδικα συμπεράσματα συνιστούν πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, υπέπεσε σε τρία νομικά σφάλματα όσον αφορά την ερμηνεία και την εφαρμογή, αφενός, των διατάξεων του τελωνιακού κώδικα, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού και του εκτελεστικού κανονισμού που αφορούν τη διαδικασία εξέτασης των οικονομικών όρων και, αφετέρου, της διοικητικής ρύθμισης.
- 39 Προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που βάλλει κατά της σκέψεως 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, στο πλαίσιο των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων της, θέσπισε μια διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας το ζήτημα της συνδρομής των οικονομικών όρων πρέπει να εξετάζεται στο επίπεδο της Ένωσης, δεδομένου ότι καμία αρμοδιότητα εξέτασης των όρων αυτών δεν έχει ανατεθεί στις εθνικές τελωνιακές αρχές. Η θέσπιση της διαδικασίας αυτής συνιστά διαφορά σε σχέση με τον κανονισμό 2913/92, όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση Friesland Coberco.
- 40 Κατά τις αναιρεσείουσες, καθόσον η χορήγηση άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή εξαρτάται από το αν συντρέχουν οι οικονομικοί όροι και δεδομένου ότι οι εθνικές τελωνιακές αρχές δεν έχουν την εξουσία να εξετάσουν το ζήτημα αυτό, τα σχετικά συμπεράσματα της Επιτροπής είναι κατ' ανάγκην δεσμευτικά για τις εν λόγω αρχές. Το ανωτέρω συμπέρασμα επιρρωννύεται από τη διοικητική ρύθμιση καθώς και από τις προκαταρκτικές αποφάσεις της ολλανδικής τελωνιακής αρχής της 11ης Δεκεμβρίου 2017 επί των ενστάσεων των αναιρεσειουσών.

- 41 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν επίσης ότι η εξουσία της Επιτροπής να εκδίδει δεσμευτικές αποφάσεις κατόπιν εξέτασης των οικονομικών όρων δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω ούτε από το γεγονός ότι το άρθρο 259 του εκτελεστικού κανονισμού χαρακτηρίζει την πράξη που προκύπτει από την εν λόγω εξέταση ως «συμπεράσματα» ούτε από το γεγονός ότι το θεσμικό αυτό όργανο επικουρείται από την ομάδα εμπειρογνομόνων για τελωνειακά θέματα. Συναφώς υπογραμμίζουν ότι ο τύπος τον οποίο περιβάλλεται μια πράξη δεν δύναται να μεταβάλει τη φύση της και ότι οι γνώμες της ανωτέρω ομάδας έχουν αμιγώς συμβουλευτική αξία.
- 42 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που βάλλει κατά των σκέψεων 49 και 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι καμία διάταξη του τελωνειακού κώδικα, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού ή του εκτελεστικού κανονισμού δεν περιορίζει τον ρόλο της Επιτροπής απλώς στη συγκέντρωση των ψήφων των αντιπροσώπων των κρατών μελών στο πλαίσιο της ομάδας εμπειρογνομόνων για τελωνειακά θέματα και στην καταμέτρηση των ψήφων αυτών. Κατά τις αναιρεσείουσες, εφόσον η Επιτροπή δεν υποχρεούται να ακολουθήσει τις συμβουλές της ομάδας εμπειρογνομόνων, θα πρέπει να είναι «νομικώς υπεύθυνη» για τα συμπεράσματά της σχετικά με τους οικονομικούς όρους.
- 43 Ως εκ τούτου, οι αναιρεσείουσες εκτιμούν ότι τα συμπεράσματα συνιστούν πράξη αποσκοπούσα στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων και, κατά συνέπεια, δύναται να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 44 Προς στήριξη του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, που βάλλει κατά της σκέψεως 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του περιεχομένου των συμπερασμάτων της Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους, καθόσον δεν έλαβε υπόψη τη διοικητική ρύθμιση ως απόδειξη του δεσμευτικού χαρακτήρα των συμπερασμάτων αυτών, καίτοι στο σημείο 3, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω ρύθμισης διευκρινίζεται ότι «τ[α] συμπ[εράσματα] της Επιτροπής δεσμεύ[ουν] τις αρμόδιες τελωνειακές αρχές και [...], επομένως, αυτές δεν δύναται να αποκλίνουν από τα εν λόγω συμπεράσματα». Εξάλλου, η ολλανδική τελωνειακή αρχή δήλωσε ότι «ήταν υποχρεωμένη» (*verplicht*), βάσει των επίδικων συμπερασμάτων, να χορηγήσει τη ζητηθείσα άδεια.
- 45 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των ανωτέρω λόγων αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 46 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, όλες οι διατάξεις που θεσπίζονται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ανεξαρτήτως του τύπου τους, και οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Οκτωβρίου 2011, *Deutsche Post* και *Γερμανία κατά Επιτροπής*, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 37, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2016, *Μαλλής κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΚΤ*, C-105/15 P έως C-109/15 P, EU:C:2016:702, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 47 Αντιθέτως, δεν υπόκεινται στον δικαστικό έλεγχο που προβλέπεται από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ οι πράξεις οι οποίες δεν παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, όπως οι προπαρασκευαστικές και οι αμιγώς εκτελεστικές πράξεις, οι απλές συστάσεις και οι γνωμοδοτήσεις, καθώς και καταρχήν οι εσωτερικές οδηγίες (πρβλ. αποφάσεις της

12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 20ής Φεβρουαρίου 2018, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-16/16 P, EU:C:2018:79, σκέψη 27).

- 48 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, για να διαπιστωθεί αν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της ίδιας της πράξης, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού οργάνου που την εξέδωσε (αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 2018, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-16/16 P, EU:C:2018:79, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 9ης Ιουλίου 2020, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής, C-575/18 P, EU:C:2020:530, σκέψη 47).
- 49 Τούτο δεν ισχύει μόνον αν οι πράξεις που εκδίδονται κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής διαδικασίας συνιστούν οι ίδιες το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από εκείνη κατά την οποία το οικείο όργανο λαμβάνει απόφαση επί της ουσίας (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 11).
- 50 Εν πάση περιπτώσει, μολονότι μέτρα αμιγώς προπαρασκευαστικής φύσεως δεν μπορούν, αυτά καθεαυτά, να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, οι ενδεχόμενες παρανομίες που τα βαρύνουν δύναται να προβληθούν προς στήριξη προσφυγής που στρέφεται κατά της τελικής πράξεως της οποίας αποτελούν προπαρασκευαστικό στάδιο (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 12).
- 51 Εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, καταρχάς, με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ούτε ο τελωνειακός κώδικας ούτε ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός ή ο εκτελεστικός κανονισμός παρέχουν στην Επιτροπή την εξουσία εκδόσεως αποφάσεων, πόσο μάλλον αποφάσεων δεσμευτικών για τις εθνικές τελωνειακές αρχές, στο πλαίσιο της εξέτασης των οικονομικών όρων.
- 52 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο τελωνειακός κώδικας ουδόλως επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να προβαίνει η ίδια στην εξέταση των οικονομικών όρων και περιέγραψε ως αμιγώς διαδικαστικού χαρακτήρα τον ρόλο του εν λόγω οργάνου στη συνεργασία μεταξύ αυτού και, αφενός, των εμπειρογνομόνων των κρατών μελών και, αφετέρου, των οικείων τελωνειακών αρχών. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η συνεργασία αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με ένα σύστημα λήψεως αποφάσεως σε επίπεδο Ένωσης, στο πλαίσιο του οποίου τα συμπεράσματα που διατυπώνονται ατύπως δεσμεύουν τα κράτη μέλη.
- 53 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, με τη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από τη διαδικασία την οποία θέσπισε η Επιτροπή, δυνάμει των εκτελεστικών εξουσιών που της παρέχει το άρθρο 213 του τελωνειακού κώδικα, δεν προέκυπτε ότι το θεσμικό όργανο όφειλε να εκφράσει τη γνώμη του ή να ασκήσει εξουσία εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα της συνδρομής των οικονομικών όρων.
- 54 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αφενός, ότι η διοικητική ρύθμιση απλώς αντικατέστησε ένα προγενέστερο διοικητικό έγγραφο σχετικά με την εφαρμογή των κρίσιμων διατάξεων του κανονισμού 2454/93 και, αφετέρου, ότι, στο μέτρο που το εν λόγω έγγραφο δεν είχε λάβει υπόψη τις συνέπειες της αποφάσεως Friesland Coberco, δεν μπορούσε να αποτελέσει έγκυρη βάση για την ερμηνεία η οποία περιέχεται στη διοικητική ρύθμιση.

- 55 Στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι κρίσιμες διατάξεις του τελωνειακού κώδικα, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού και του εκτελεστικού κανονισμού έχουν την έννοια ότι η διαδικασία εξέτασης των οικονομικών όρων, η οποία διεξάγεται, σε επίπεδο Ένωσης, από την Επιτροπή σε συνεργασία με την ομάδα εμπειρογνομόνων για τελωνειακά θέματα, είναι αυτοτελής και διακριτή από τη διαδικασία χορηγήσεως άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή.
- 56 Εντούτοις, κατά πρώτον, τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους, όπως είναι τα επίδικα συμπεράσματα, εντάσσονται στη διαδικασία χορηγήσεως άδειας για τελειοποίηση προς επανεξαγωγή στο πλαίσιο της οποίας, σύμφωνα με το άρθρο 211, παράγραφος 1, στοιχείο α', του τελωνειακού κώδικα, η υπαγωγή των εμπορευμάτων στο καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή εξαρτάται από την άδεια των εθνικών τελωνειακών αρχών, οι οποίες, επομένως, ασκούν κατ' αποκλειστικότητα, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, την τελική εξουσία λήψεως αποφάσεων.
- 57 Η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από τις διατάξεις του άρθρου 22 του τελωνειακού κώδικα. Πράγματι, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, στην αρμόδια τελωνειακή αρχή απόκειται να λάβει την απόφαση κατόπιν αιτήσεως σχετικά με την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας και να κοινοποιήσει την απόφαση αυτή στον αιτούντα εντός των νομίμων προθεσμιών. Εξάλλου, η παράγραφος 6 του εν λόγω άρθρου επιβάλλει στις τελωνειακές αρχές την υποχρέωση να κοινοποιούν στον αιτούντα, πριν από τη λήψη απόφασης που θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά τον αιτούντα, τους λόγους στους οποίους προτίθενται να βασίσουν την απόφασή τους και να του παρέχουν τη δυνατότητα να εκφράσει τη γνώμη του επί των λόγων αυτών. Τέλος, δυνάμει της παραγράφου 7 του ίδιου άρθρου, απόφαση η οποία επηρεάζει αρνητικά τον αιτούντα πρέπει να είναι δεόντως αιτιολογημένη και να αναφέρει «το δικαίωμα προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 44 [του τελωνειακού κώδικα]», η δε προσφυγή αυτή πρέπει να ασκείται, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του τελευταίου αυτού άρθρου, «στο κράτος μέλος στο οποίο ελήφθη η απόφαση ή υπεβλήθη η αίτηση για την έκδοσή της».
- 58 Όσον αφορά το άρθρο 5, σημείο 39, του τελωνειακού κώδικα, το οποίο ορίζει ότι ως «απόφαση» νοείται «κάθε πράξη των τελωνειακών αρχών που αφορά την τελωνειακή νομοθεσία και ρυθμίζει μια συγκεκριμένη υπόθεση και η οποία παράγει έννομα αποτελέσματα για τα εμπλεκόμενα πρόσωπα», η διάταξη αυτή δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το γεγονός ότι η εξουσία εκδόσεως πράξεων που έχουν χαρακτήρα αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν του κώδικα αυτού, ανήκει στις εθνικές τελωνειακές αρχές.
- 59 Ασφαλώς, μεταξύ των σωρευτικών προϋποθέσεων που απαιτούνται για τη χορήγηση άδειας τελειοποίησης προς επανεξαγωγή, το άρθρο 211 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει, στη μεν παράγραφο 4, στοιχείο β', ότι πρέπει να πληρούνται οι οικονομικοί όροι, στη δε παράγραφο 6 ότι, στις περιπτώσεις που είναι αναγκαία η εξέταση των όρων αυτών, η εν λόγω εξέταση «πραγματοποιείται [...] σε επίπεδο Ένωσης». Εντούτοις, από τον συνδυασμό του άρθρου 211, παράγραφος 1, στοιχείο α', του άρθρου 211, παράγραφος 4, στοιχείο β', και του άρθρου 211, παράγραφος 6, του κώδικα αυτού προκύπτει ότι η ως άνω εξέταση εντάσσεται στη διαδικασία που οδηγεί, κατόπιν αιτήσεως για τη χορήγηση σχετικής άδειας, στη λήψη της τελικής αποφάσεως από τις εθνικές τελωνειακές αρχές και συνιστά απλώς ένα ενδιάμεσο στάδιο της διαδικασίας αυτής.

- 60 Επομένως, και ενώ το άρθρο 211, παράγραφος 1, στοιχείο α', του τελωνειακού κώδικα απονέμει ρητώς στις εθνικές τελωνειακές αρχές την εξουσία λήψεως αποφάσεων σχετικά με το καθεστώς τελιοποίησης προς επανεξαγωγή, το άρθρο 211, παράγραφος 4, στοιχείο β', και παράγραφος 6, του κώδικα αυτού δεν παρέχει σε κάποια οντότητα της Ένωσης ίδια εξουσία λήψεως αποφάσεων στο πλαίσιο της εξέτασης των οικονομικών όρων.
- 61 Η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από το γεγονός ότι, αντιθέτως προς όσα ορίζουν το άρθρο 22 και το άρθρο 44, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα όσον αφορά τις αποφάσεις που εκδίδει η αρμόδια τελωνειακή αρχή κατόπιν αιτήσεως, καμία διάταξη του εν λόγω κώδικα δεν επιβάλλει στην οντότητα της Ένωσης η οποία οφείλει να προβεί στην εξέταση των οικονομικών όρων την υποχρέωση να διαβιβάσει το αποτέλεσμα της εξέτασης αυτής στον αιτούντα ή να του κοινοποιήσει τους λόγους που οδήγησαν στο αποτέλεσμα αυτό. Επιπλέον, στο ανωτέρω πλαίσιο, καμία διάταξη δεν παρέχει στον αιτούντα δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά του εν λόγω αποτελέσματος.
- 62 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, από τις διατάξεις του τελωνειακού κώδικα δεν προκύπτει ότι ο ρόλος της αρμόδιας τελωνειακής αρχής περιορίζεται στη θέση σε εφαρμογή του αποτελέσματος που προέκυψε κατόπιν εξέτασης των οικονομικών όρων σε επίπεδο Ένωσης. Πράγματι, ο τελωνειακός κώδικας, ιδίως το άρθρο 211 αυτού, δεν παρέχει στην οντότητα της Ένωσης που είναι επιφορτισμένη με την εξέταση των οικονομικών όρων την εξουσία λήψεως οιαδήποτε άλλου μέτρου πέραν των αμιγώς ενδιάμεσων και προπαρασκευαστικών.
- 63 Κατά δεύτερον, όσον αφορά τους διαδικαστικούς κανόνες που έχουν εφαρμογή στην εξέταση των οικονομικών όρων η οποία πραγματοποιείται σε επίπεδο Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 211, παράγραφος 6, του τελωνειακού κώδικα, από τον συνδυασμό των παραγράφων 1 και 4 του άρθρου 259 του εκτελεστικού κανονισμού προκύπτει ασφαλώς ότι, οσάκις η εξέταση αυτή είναι αναγκαία, πρέπει να πραγματοποιείται από την Επιτροπή σε συνεργασία με ομάδα εμπειρογνομόνων η οποία απαρτίζεται από αντιπροσώπους των κρατών μελών, βάσει των στοιχείων που θέτει στη διάθεσή της η αρμόδια τελωνειακή αρχή. Επιπλέον, από το άρθρο 259, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού προκύπτει ότι η Επιτροπή αποτυπώνει το αποτέλεσμα της εξέτασης των οικονομικών όρων που πραγματοποιείται σε επίπεδο Ένωσης σε «συμπεράσμα» και ότι αυτό «λαμβάνεται υπόψη» από την αρμόδια τελωνειακή αρχή και από κάθε άλλη τελωνειακή αρχή που εξετάζει παρόμοιες αιτήσεις ή άδειες.
- 64 Επομένως, το άρθρο 259 του εκτελεστικού κανονισμού επιβεβαιώνει τη διαπίστωση ότι τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει η Επιτροπή μετά την εξέταση των οικονομικών όρων συνιστούν απλό ενδιάμεσο μέτρο, το οποίο αποσκοπεί στην προετοιμασία της τελικής αποφάσεως των τελωνειακών αρχών επί της αιτήσεως για τη χορήγηση άδειας τελιοποίησης προς επανεξαγωγή.
- 65 Πράγματι, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 52 των προτάσεών του, η έκφραση «λαμβάνεται υπόψη» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 259, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του εκτελεστικού κανονισμού υποδηλώνει, λαμβανομένου υπόψη του συνήθους νοήματός της στην καθομιλουμένη, ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως της αρμόδιας τελωνειακής αρχής όσον αφορά τη συνέχεια την οποία θα δώσει στα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους. Επομένως, η έκφραση αυτή σημαίνει ότι η αρμόδια τελωνειακή αρχή εξετάζει τα συμπεράσματα της Επιτροπής και, σε περίπτωση διαφωνίας με αυτά, παρέχει τους λόγους για τους οποίους αποφασίζει να μην τα ακολουθήσει (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Friesland Coberco, σκέψη 27).

- 66 Είναι αληθές ότι, όπως υπογραμμίζουν οι αναιρεσείουσες, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 259, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, η αρμόδια τελωνειακή αρχή που επιλαμβάνεται αιτήσεως για την έκδοση άδειας τελειοποίησης προς επανεξαγωγή υποχρεούται, οσάκις απαιτείται εξέταση των οικονομικών όρων που πραγματοποιείται σε επίπεδο Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 211, παράγραφος 6, του τελωνειακού κώδικα, να διαβιβάσει τον φάκελο στην Επιτροπή ζητώντας της να προβεί στην εν λόγω εξέταση.
- 67 Εντούτοις, όπως έκρινε, κατ' ουσίαν, το Δικαστήριο με τις σκέψεις 28 και 29 της αποφάσεως Friesland Coberco όσον αφορά τον κανονισμό 2913/92, η υποχρέωση της αρμόδιας τελωνειακής αρχής να διαβιβάσει, υπό ορισμένες περιστάσεις, τον φάκελο στην Επιτροπή δεν σημαίνει ότι η αρχή αυτή υποχρεούται να ακολουθεί τα συμπεράσματα που διατυπώνει το εν λόγω θεσμικό όργανο. Όπως ορθώς υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 53 και 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι οποίες δεν αμφισβητούνται στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, το γεγονός ότι τα συμπεράσματα σχετικά με τους οικονομικούς όρους διατυπώνονται πλέον από την Επιτροπή και όχι, όπως συνέβαινε υπό το κράτος του κανονισμού 2913/92, από επιτροπή συσταθείσα με τον τελευταίο αυτόν κανονισμό, δεν θίγει το ανωτέρω συμπέρασμα. Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 64 των προτάσεών του, ο σκοπός που επιδιώκεται με την εν λόγω εξέταση παραμένει ο ίδιος, καθόσον μόνον το όργανο που προβαίνει σε αυτήν έχει αλλάξει.
- 68 Επιπλέον, η υποχρέωση που επιβάλλεται στις εθνικές τελωνειακές αρχές περί αιτιολογήσεως των αποφάσεών τους, οσάκις προτίθενται να μη συμμορφωθούν με τα συμπεράσματα της Επιτροπής, ενισχύει τη διαπίστωση ότι τα συμπεράσματα αυτά δεν παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να μεταβάλουν ουσιωδώς τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος. Πράγματι, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 70 των προτάσεών του, καίτοι από την εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως προκύπτει ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής παράγουν ορισμένα έννομα αποτελέσματα, εντούτοις τα αποτελέσματα αυτά δεν αρκούν για να προσδώσουν στα εν λόγω συμπεράσματα τον χαρακτήρα πράξεως δεκτικής προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 69 Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειουσών που στηρίζεται στο γράμμα του άρθρου 259, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, του εκτελεστικού κανονισμού –το οποίο προβλέπει τη δυνατότητα της Επιτροπής να διευκρινίζει, στα συμπεράσματά της, ότι η υπό εξέταση περίπτωση είναι μοναδική και δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως προηγούμενο για άλλες αιτήσεις ή άδειες–, ούτε από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει την εξουσία να εκδίδει πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση. Πράγματι, ακόμη και σε μια τέτοια περίπτωση, οι οικείες εθνικές τελωνειακές αρχές μπορούν να μη συμμορφωθούν με τα συμπεράσματα αυτά, υπό την προϋπόθεση ότι αιτιολογούν συναφώς τις αποφάσεις τους.
- 70 Τέλος, στο μέτρο που οι αναιρεσείουσες επικαλούνται τη διοικητική ρύθμιση προς στήριξη της θέσεώς τους ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους συνιστούν πράξη δεκτικής προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως –σκέψη η οποία δεν αμφισβητείται στο πλαίσιο της υπό κρίση αναιρέσεως –, καίτοι μια διοικητική πρακτική μπορεί να θεωρηθεί ως αποδεκτό μέσο για την ερμηνεία της φύσεως των συμπερασμάτων αυτών, ωστόσο δεν έχει δεσμευτική νομική ισχύ και δεν μπορεί, επομένως, να μεταβάλει το περιεχόμενο της πράξεως στην οποία αναφέρεται.

- 71 Λαμβανομένης υπόψη της ερμηνείας του άρθρου 259 του εκτελεστικού κανονισμού, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 63 έως 69 της παρούσας αποφάσεως, ορθώς επίσης το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, την ερμηνεία που περιέχεται στη διοικητική ρύθμιση ως μη συνάδουσα με τις ίδιες τις διατάξεις του εκτελεστικού κανονισμού.
- 72 Υπό τις συνθήκες αυτές, η διοικητική ρύθμιση δεν είναι ικανή να κλονίσει την ερμηνεία των διατάξεων του τελωνειακού κώδικα και του εκτελεστικού κανονισμού που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 56 έως 69 της παρούσας αποφάσεως, οπότε το επιχείρημα των αναιρεσειουσών που στηρίζεται στη ρύθμιση αυτή δεν είναι δυνατόν να ευδοκιμήσει. Το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η αρμόδια τελωνειακή αρχή εξέδωσε την απόφασή της θεωρώντας ότι δεσμεύεται από τα επίδικα συμπεράσματα δεν συνεπάγεται, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 61 των προτάσεών του, ότι τα συμπεράσματα αυτά είναι νομικώς δεσμευτικά.
- 73 Επομένως, δεν είναι δυνατόν να ευδοκιμήσουν τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών τα οποία σκοπούν να καταδείξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκ μέρους του εξέτασης του ζητήματος αν τα επίδικα συμπεράσματα συνιστούν πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, υπέπεσε σε τρία νομικά σφάλματα όσον αφορά την ερμηνεία και την εφαρμογή, αφενός, των διατάξεων του τελωνειακού κώδικα, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού και του εκτελεστικού κανονισμού που αφορούν τη διαδικασία εξέτασης των οικονομικών όρων και, αφετέρου, της διοικητικής ρύθμισης.
- 74 Ως εκ τούτου, ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 75 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσειούσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο με τα σημεία 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, καθόσον έκρινε ότι η ερμηνεία του άρθρου 504, παράγραφος 4, του κανονισμού 2454/93 την οποία δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση Friesland Coberco ίσχυε και για το άρθρο 259, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Οι αναιρεσειούσες αμφισβητούν τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι δύο αυτές διατάξεις «μπορούν να χαρακτηριστούν ως ισοδύναμες».
- 76 Κατά της διαπιστώσεως αυτής, οι αναιρεσειούσες προβάλλουν ότι η διαδικασία μεταποίησης υπό τελωνειακό έλεγχο, η οποία αποτελούσε το αντικείμενο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Friesland Coberco, δεν περιλαμβάνεται πλέον στον τελωνειακό κώδικα. Η τροποποίηση αυτή οδήγησε, εξάλλου, σε μεταβολή του ορισμού της έννοιας των «οικονομικών όρων». Επιπλέον, η επιτροπή που είχε συσταθεί με τον κανονισμό 2913/92 δεν διαδραματίζει πλέον κανένα ρόλο στην εξέταση των οικονομικών όρων, δεδομένου ότι τα συμπεράσματα σχετικά με τους όρους αυτούς εκδίδονται από την Επιτροπή.
- 77 Οι αναιρεσειούσες υπογραμμίζουν επίσης τη διαφορά μεταξύ του γράμματος, αφενός, του άρθρου 502, παράγραφος 1, του κανονισμού 2454/93 και, αφετέρου, του άρθρου 211, παράγραφος 6, του τελωνειακού κώδικα και του άρθρου 259, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού. Ο όρος «λαμβάνεται υπόψη», που περιλαμβάνεται στο άρθρο 259, παράγραφος 5,

του εκτελεστικού κανονισμού πρέπει, επομένως, να νοείται υπό την έννοια ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής σχετικά με τους οικονομικούς όρους είναι δεσμευτικό για τις εθνικές τελωνειακές αρχές.

- 78 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 79 Με τον υπό κρίση λόγο αναιρέσεως, που βάλλει κατά των σκέψεων 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, λαμβανομένης υπόψη της εκτάσεως των τροποποιήσεων που επήλθαν στην τελωνειακή νομοθεσία από την ερμηνεία των κανονισμών 2913/92 και 2454/93 η οποία έγινε δεκτή με την απόφαση Friesland Coberco και εντεύθεν, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το άρθρο 504, παράγραφος 4, του κανονισμού 2454/93 και το άρθρο 259, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του εκτελεστικού κανονισμού συνιστούν ισοδύναμες διατάξεις και δεχόμενο, με τον τρόπο αυτόν, μια ερμηνεία της δεύτερης διατάξεως πανομοιότυπη με εκείνη που το Δικαστήριο δέχθηκε με την ως άνω απόφαση ως προς την πρώτη διάταξη, υπό την έννοια ότι τα συμπεράσματα της επιτροπής που είχε συσταθεί με τον κανονισμό 2913/92 δεν είχαν δεσμευτικό χαρακτήρα για τις εθνικές τελωνειακές αρχές.
- 80 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, λαμβανομένων υπόψη όσων εκτίθενται στις σκέψεις 56 και 69 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η ερμηνεία του άρθρου 504, παράγραφος 4, του κανονισμού 2454/93, στην οποία προέβη το Δικαστήριο με την απόφαση Friesland Coberco, παραμένει κρίσιμη για την ερμηνεία του άρθρου 259, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του εκτελεστικού κανονισμού, δεδομένου ότι η πρώτη και η δεύτερη από τις εν λόγω διατάξεις μπορούν να χαρακτηριστούν ως ισοδύναμες.
- 81 Υπό τις συνθήκες αυτές δεν είναι δυνατόν να ευδοκιμήσει το επιχείρημα των αναιρεσειουσών που σκοπεύει να καταδείξει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι η ερμηνεία του άρθρου 504, παράγραφος 4, του κανονισμού 2454/93 με την απόφαση Friesland Coberco ισχύει και για το άρθρο 259, παράγραφος 5, του εκτελεστικού κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή εν προκειμένω.
- 82 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει ομοίως να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 83 Με τον υπό κρίση λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον παρέλειψε να διαπιστώσει ότι τα επίδικα συμπεράσματα τις αφορούσαν άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 84 Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 85 Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι τα επίδικα συμπεράσματα δεν συνιστούν πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δεν είναι δυνατόν να του προσαφθεί ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον παρέλειψε να εξετάσει αν μια τέτοια πράξη αφορούσε άμεσα και ατομικά τις αναιρεσείουσες, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Πράγματι, δεδομένου ότι η προσφυγή δεν στρεφόταν κατά πράξεως δεκτικής προσφυγής, δεν μπορούσε παρά να απορριφθεί ως απαράδεκτη, τούτο δε ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι τα επίδικα συμπεράσματα αφορούσαν άμεσα και ατομικά τις αναιρεσείουσες, όπως αυτές υποστηρίζουν.
- 86 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 87 Δεδομένου ότι κανένας από τους πέντε λόγους αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 88 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.
- 89 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 90 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα και αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν να φέρουν, πέραν των δικών τους δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-572/18 P.

2) Η thyssenkrupp Electrical Steel GmbH και η thyssenkrupp Electrical Steel Ugo φέρουν, πέραν των δικών τους δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

(υπογραφές)